

Ik wist het zodra ik het door de maan verlichte kantoor binnenglipte en de deur achter me dichtdeed – hier waren doden aanwezig. Ik voelde het aan het tintelen van mijn hoofdhuid, aan de manier waarop de haartjes op mijn armen omhoogkwamen, aan de koude lucht die ik inademde. Ik kon het zien aan de kluwens spinnenwebben tegen het raam, dik en stoffig en glinsterend van de rijp. Dan waren er ook nog de geluiden, eeuwenoud, die ik achterna was gegaan over de lege trappen en door de gangen van het huis. Het ritselende linnen-goed, het kraken van gebroken glas, het gesnik van de stervende vrouw: al deze geluiden waren nu duidelijker te horen. En laten we mijn intuïtie niet vergeten, het gevoel diep in mijn binnenste dat iets kwaadaardigs naar me keek.

Als dat allemaal nog niet genoeg was geweest, had de schrille stem uit mijn rugzak me wel een hint gegeven.

‘Help!’ hoorde ik. *‘Geest!’*

Ik keek over mijn schouder. ‘Even dimmen jij. Ja, we hebben het fantoom gevonden, maar daar hoeft je echt niet hysterisch van te worden.’

‘Daar staat ze! Ze staart naar je, staart met holle oogkassen! Ooo, ze grijnst. Ik zie haar tanden.’

Ik snoof. ‘Daar heb jij toch geen last van? Je bent een schedel. Stel je niet zo aan.’

Ik liet mijn rugzak van mijn schouders op de vloer glijden en sloeg de flap open. Erin zat een grote glazen fles die rokerig groen licht verspreidde. Op de bodem lag een menselijke schedel. Een afzichtelijk doorschijnend gezicht was tegen het glas gedrukt, de neus scheef opzij, ogen als gepocheerde eieren die snel heen en weer schoten.

‘Je hebt me toch gevraagd om alarm te slaan?’ zei de schedel. ‘Nou, dat doe ik. Aaaaah! Daar is ze! Geest! Botten! Haar! Ieuw!’

‘Wil je alsjeblieft je mond houden?’ Ik probeerde me er niets van aan te trekken, maar ik merkte dat de woorden toch effect op me hadden. Ik keek om me heen, ontleedde de schaduwen, joeg op een ondode vorm. Helemaal waar, ik zag niets, maar dat was niet geruststellend. Deze specifieke geest werkte volgens speciale regels. Koortsachtig grabbelde ik in de rugzak, ik schoof de fles opzij en zocht tussen de zoutbommen, lavendelgranaten en ijzeren kettingen.

De stem van de schedel gonsde in mijn oren. *‘Als je soms op zoek bent naar het spiegelkje, Lucy, dat heb je aan een touwtje aan de achterkant van je rugzak gehangen.’*

‘O... ja. Da’s waar ook.’

‘Zo kon je niet vergeten waar het was.’

‘O ja... Ik weet het weer.’

De priemende ogen keken naar me omhoog terwijl ik aan het touwtje frunnikte. *‘Begin je in paniek te raken?’*

‘Nee.’

‘Ook niet een klein beetje?’

‘Absoluut niet.’

‘Als jij het zegt. Ze sluipt trouwens dichterbij.’

Genoeg. Ik was uitgepraat. Twee seconden later had ik de spiegel in mijn hand.

Het was een kenmerk van deze Bezoekster dat je haar niet kon zien; zelfs agenten met een goed paranormaal Zicht zagen haar niet. Volgens de verhalen was het de geest van de moordlustige Emma Marchment, een dame die in het begin van de achttiende eeuw in dit gebouw had gewoond, toen het nog een woonhuis was en niet het kantoor van een verzekeringsmaatschappij. Ze liefhebberde in hekserij en zou verantwoordelijk zijn geweest voor de dood van diverse familieleden, totdat ze door haar man werd doodgestoken met een scherf van haar eigen passpiegel. Nu verscheen ze alleen nog maar als

spiegelbeeld – in spiegels, ruiten en glimmende metalen voorwerpen – en de laatste tijd had ze met haar heimelijke aanraking verschillende medewerkers van het bedrijf om zeep geholpen. De jacht op deze geest was een hachelijke onderneming. Alle leden van ons team hadden een handspiegel meegenomen. Iedereen was vaak achteruit geschuifeld, en keek de hele tijd met grote ogen om naar donkere hoekjes. Behalve ik. Ik had op mijn zintuigen vertrouwd en was op de geluiden afgegaan. Nu pas had ik de spiegel nodig.

Ik hield hem omhoog en draaide hem zo dat ik de weerspiegeling van de kamer kon zien.

‘Goh, wat een spannend hulpmiddel,’ zei de schedel. ‘De beste kwaliteit plastic. En dan die schattige roze pony’s en regenbogen op de rand. Wauw.’

‘Ja, dit spiegelkje komt uit een speelgoedwinkel. Nou en? Het was het enige dat ik in zo’n korte tijd kon krijgen.’

Het glas weerkaatste het maanlicht, wat nogal verwarrend werkte. Ik haalde diep adem en hield mijn hand stil. Onmiddellijk stabiliseerde het beeld. Ik zag het raam met de afzonderlijke ruiten, met goedkope gordijnen aan weerszijden. Onder de vensterbank stond een bureau met een stoel. Ik draaide de spiegel omhoog, in het rond en omlaag, en zag alleen de door de maan beschenen vloer, nog een bureau, archiefkasten en een plant die aan de donkere muur hing.

Nu was de kamer gewoon een saai kantoor, maar ooit moest het een slaapkamer zijn geweest. Hier waren ruzies uitgevochten, hier was oude jaloezie opgelaaid en intimiteit omgeslagen in haat. In slaapkamers zijn meer geesten gecreëerd dan waar ook. Het verbaasde me niet dat Emma Marchment hier het leven had gelaten.

‘Ik zie haar niet,’ zei ik. ‘Schedel, waar is ze?’

‘Rechts in de hoek, half in en half uit dat bureau. Ze heeft haar armen gespreid alsof ze je wil omhelzen. Jakkas, wat heeft ze lange nagels...’

‘Wat ben jij ontzettend irritant vanavond! Hou op met pesten. Als ze weer in mijn richting komt, wil ik het weten. De rest wil ik niet horen.’

Ik zei het op besliste toon, straalde zelfvertrouwen uit. Toon geen angst, toon geen zenuwen; geef de rusteloze geest geen voer voor streken. Toch hield ik met alles rekening. Mijn linkerhand lag op mijn gordel, halverwege mijn rapier en de magnesiumpatronen.

Heel even keek ik weg van de spiegel. Ja, daar was de hoek van het bureau. Het was heel erg donker; de bundel maanlicht kwam niet zo ver. Hoe ingespannen ik ook tuurde, ik zag niets staan.

Mmm, eens even zien... Ik keek weer in de spiegel, die ik langzaam bewoog, over de bureaus, langs de hangplant, over de donkere lambrisering, totdat ik bij het bureau was.

En ja hoor, de geest kwam in beeld. Ik schrok me rot.

Ik had geweten dat ze er was, en toch liet ik de spiegel bijna vallen.

Een graatmagere figuur, gehuld in een lang wit gewaad. Een lijk-wit gezicht met een krans van haar dat op een rookpluim leek. Starrende zwarte ogen, witte huid die als smeltende was aan de schedel kleefde. Je kon de magere nek zien, de vlekken op de jurk, de mond die onnatuurlijk openhing. Haar handen waren geheven, de vingers naar mij uitgestoken.

De nagels waren écht erg lang.

Ik slikte. Zonder de spiegel of de geest die me waarschuwde, had ik nietsvermoedend in die grijpgrage armen kunnen lopen.

‘Hebbes,’ zei ik.

‘O ja, Lucy? Mooi. Zeg, wil je graag dood?’

‘Nee, liever niet.’

‘Haal dan de anderen erbij.’

‘Nog niet.’ Mijn hand beefde weer, de spiegel schokte. Ik bleef de bleke vorm uit het oog verliezen. Ik probeerde mijn hoofd leeg te maken. Ik had een moment van rust nodig voor wat ik moest doen.

‘Ik weet dat je je aan ze ergert,’ ging de schedel verder, *‘maar dit kun je beter niet alleen doen. Je moet je over je boosheid heen zetten.’*

‘Dat heb ik al gedaan.’

‘Alleen maar omdat Lockwood...’

‘Ik heb geen probleem met Lockwood. Hou nu alsjeblieft je wafel. Je weet dat ik absolute stilte nodig heb.’ Ik haalde diep adem. Voor de zekerheid keek ik in de spiegel. Ja, daar was het gezicht: een onduidelijke vlek met een dot watten eromheen.

Was de geest dichterbij gekomen? Misschien. Ze leek iets groter. Ik zette het idee van me af.

De schedel roerde zich weer. *‘Je gaat toch niet dat domme ding van je doen, hè? Ze was een kwaadaardig oud wijf en haar geest wil je vreselijke dingen aandoen. Je hoeft niet met haar aan te pappen.’*

‘Ik ga wél mijn ding doen, en het is niet dom.’ Ik verhief mijn stem. ‘Emma?’ riep ik. ‘Emma Marchment? Ik kan je zien. Ik kan je horen. Wat wil je? Vertel het me. Ik kan je helpen.’

Op deze manier deed ik het altijd. Het was zo simpel als wat, de Lucy Carlyle Formule™ – uitgebreid getest tijdens de lange donkere nachten van de Zwarte Winter. Noem ze bij hun naam. Stel vragen. Hou het simpel. Het was de beste strategie die ik tot dan toe had ontwikkeld om de doden aan de praat te krijgen.

Het werkte niet altijd, dat moet ik toegeven. Het werkte ook niet altijd zoals ik wilde.

Ik keek naar het witte gezicht in de spiegel. Ik luisterde met mijn inwendige oor, en sloot me af voor het sceptische gesnuif van de schedel.

Zachte geluiden drongen in de kamer door, vanuit een gapende kloof van tijd en ruimte.

Waren het woorden?

Nee. Alleen het flapperen van een bebloede nachtjapon en een paar hese doodszuchten.

Het oude liedje.

Ik deed mijn mond open om het nog een keer te proberen. Toen...

‘IK HEB HET NOG...’

‘Schedel, hoorde je dat?’

‘Heel vaag. Het klonk een beetje hees. Ik moet zeggen dat ik wel be-

wondering voor haar heb. Het is heel wat dat ze met een doorgesneden keel nog iets kan uitbrengen. Wát heeft ze nog steeds? Dat is de vraag... Blaren? Stinkende adem? Wie weet?’

‘Stt!’ Ik maakte een breed en uitnodigend gebaar. ‘Emma Marchment... ik kan je horen! Als je graag rust wilt, moet je me vertrouwen. Wát heb je nog steeds?’

Vlak achter me klonk een stem. ‘Lucy?’

Ik gilte en trok mijn rapier los uit het klittenband. Met een ruk draaide ik me om, zwaard in de aanslag, mijn hart bonzend als een moker. De deur van de kamer was opengegaan. Daar stond een lange, slanke figuur, afgetekend tegen bewegende lichtbundels van zaklantaarns en een wolk van magnesiumrook. Zijn ene hand lag tegen zijn heup, de andere op het gevest van zijn zwaard. Zijn lange jas golfde om hem heen.

‘Lucy, wat dóe je?’

Snel keek ik om, en ik kon de spiegel nog net op tijd draaien om te zien dat de vage, bleke vorm, als een condenswolkje in koude lucht, door de lambrisering achter het bureau zweefde en verdween.

De geest had zich teruggetrokken in de muur... Dát was interessant.

‘Lucy?’

‘Oké, oké, kom maar binnen.’ Ik hing mijn zwaard terug en wenkte, waarop Ted Daley, teamleider (tweede klas) bij Bureau Rotwell, de kamer binnenkwam.

Begrijp me niet verkeerd, ik klaag niet. Mijn nieuwe leven als freelanceonderzoeker met paranormale gaven had een hele hoop voordelen. Ik kon kiezen welke klussen ik deed. Ik kon werken wanneer het mij uitkwam. Ik kon zelf een reputatie opbouwen. Maar een groot nadeel was dat ik mijn collega-agenten niet zelf kon kiezen. Wat voor klus het ook was, ik moest me aanpassen aan de mensen die de opdrachtgever aanwees. Sommige agenten waren natuurlijk fatsoenlijk, professioneel en competent. Andere... Tja, die waren meer zoals Ted.

Van een afstandje, bij zacht licht, op de rug gezien, kon hij ermee

door, maar van dichtbij? Zeer teleurstellend. Hij was een lelijke, slungelachtige jongeman met trieste ogen en een permanent half openhangende mond boven een magere nek. Je kreeg altijd de indruk dat hij net zijn kin had ingeslikt. Hij had een schrille stem, en was een vervelende muggenzifter. Als teamleider was hij die avond in naam mijn baas, maar aangezien hij als een kip zonder kop rondrende, de uitstraling had van een slappe stengel bleekselderij en, doorslaggevend, geen enkel zesde zintuig leek te hebben, negeerde ik hem min of meer.

‘Mr Farnaby wil je spreken.’

‘Alweer?’

‘Hij wil een update van onze vorderingen.’

‘Hij kan het schudden. Ik heb de geest in het nauw gedreven, dus we moeten er nu mee dealen. Haal de anderen.’

‘Nee, Mr Farnaby zegt...’ Maar het was al te laat; ik wist dat ze op de gang stonden. En ja hoor, even later kwamen twee nerveuze figuren de kamer binnen. Daarmee was ons team in volle glorie compleet.

Volle glorie, wat heet! Tina Lane, agent (derde klas) bij Rotwell, was een flets wicht, kleurloos op een manier die deed vermoeden dat al haar warmte en vitaliteit door een gat in een van haar tenen waren weggelekt. Haar haar zag eruit als gebleekt stro, haar huid was grijs-wit, en ze sprak zo lijzig en zacht dat je je steeds verder naar haar toe moest buigen om te kunnen verstaan wat ze zei. Als je doorhad dat dat niet de moeite waard was, nam je langzaam weer afstand en probeerde je in één moeite door de kamer te verlaten.

De volgende: Dave Eason, ook van Rotwell, agent (derde klas). Dave had net wat meer karakter, vermoedelijk doordat hij het nodige had meegemaakt. Het was een joch met een donkere huid, gedrongen, potig en agressief, als een boze boomstronk. Ik vermoedde dat hij grote paranormale gaven had, maar zijn ervaringen met Bezoekers hadden hem schichtig gemaakt en te snel met zijn rapier. Tina had een litteken van een wond die Dave haar ooit had toegebracht,

en die avond was ik zelf al twee keer bijna aan zijn rapier geregen toen hij me vanuit zijn ooghoeken in zijn spiegel had gezien.

Fletse Tina, middelmatige Ted en nerveuze Dave. Ja, dat was mijn team, met deze drie moest ik samenwerken. Het is een wonder dat de geest niet verdampte van angst.

Dave was gespannen. Een zenuw trok in zijn nek. 'Waar heb jij uitgehangen, Carlyle? We hebben hier met een gevaarlijk Type Drie te maken, en Mr Farnaby...'

'Zegt dat we bij elkaar moeten blijven,' vulde Ted aan. 'Dat is een bevel. Het heeft geen zin om met me in discussie te gaan en 'm dan gewoon te smeren. Je moet naar me luisteren, Lucy. We moeten nu direct verslag uitbrengen of...'

'Of,' viel ik hem in de rede, 'we kunnen gewoon ons werk doen.' Ik was op mijn knieën gaan zitten, naast mijn rugzak; de anderen wisten niets van de schedel en dat wilde ik graag zo houden. Nu ging ik staan, ik legde mijn hand op het gevest van mijn rapier en sprak ze alle drie toe. 'Hoor eens, het is tijdverspilling om met de supervisor te overleggen. Hij is volwassen. Hij kan ons niet helpen, of wel soms? Dus nemen we zelf het initiatief. Ik heb de waarschijnlijke locatie van de Bron gevonden. De geest is daar aan de andere kant verdwenen door de muur. Volgens het verhaal is Emma Marchment naar een geheime kamer gevlucht nadat haar man haar had gestoken. En toen ze de deur openbraken, lag ze dood tussen al haar potjes en vergiften. Toch? Nou, ik denk dat die kamer van haar ergens achter die muur zit. Help me, en dan maken we er een eind aan. Oké?'

'Jij bent niet onze leider,' zei Dave.

'Nee, maar ik weet wat ik doe, en dat is een prima alternatief.'

Er viel een stilte. Tina's gezicht was uitdrukkingloos. Ted stak een wijsvinger omhoog. 'Mr Farnaby zegt...'

Ik vond het heel moeilijk om me te beheersen, maar ik was er de afgelopen maanden wel beter in geworden. Zoveel agenten waren zoals dit stelletje: lui, incompetent of doodgewoon bang. En ze zaten

altijd zo in de rats over hun supervisor dat ze nooit als een echt team konden optreden.

‘Zo zie ik het,’ zei ik. ‘De geheime deur is ergens bij dat bureau. Een van ons gaat ernaar op zoek en breekt de deur open, de anderen staan op wacht met spiegels. Haalt de geest fratsen uit, dan zetten we zoutbommen en rapieren in, de hele mikmak. We maken de Bron onschadelijk en maken dat we wegkomen, allemaal voordat Farnaby halverwege zijn heupfles is. Wie doet er mee?’

Tina knipperde met haar ogen. Teds lange witte handen frunnikten aan de knop van zijn degen. Dave staarde naar de vloer.

‘Jullie kunnen het,’ drong ik aan. ‘Jullie zijn een goed team.’

‘*Wat klets jij nou?*’ Dat was de schedel, in gefluisterde woorden die alleen ik kon horen. ‘*Het is een stelletje laffe losers. Dat weet je toch wel, hè? Een geestveeg is nog te goed voor ze.*’

Ik reageerde niet op de stem. Ik bleef glimlachen en hield voet bij stuk. Ze gaven geen antwoord, helemaal waar, maar ze gingen ook niet meer tegen me in, dus ik wist dat ik had gewonnen.

Na nog eens vijf minuten gesteggel waren we er klaar voor. We hadden bureaus en tafels aan de kant geschoven, zodat we bewegingsruimte hadden. Een beschermende boog van ijzeren kettingen lag op de vloer, waarmee de hoek met het bureau was ingesloten. Binnen de kettingen gloeiden drie lantaarns. Ik stond er ook in, met het spiegelte bungelend aan mijn gordel en mijn rapier in de hand, klaar om op zoek te gaan naar een geheime deur. Mijn drie teamgenoten stonden veilig buiten de barrière met hun spiegel in de hand, zo gericht dat ze de hele ruimte waar ik de geest had gezien in beeld hadden. Ik hoefde alleen om te kijken om te weten dat ik veilig was. Op dit moment zag ik in de spiegels alleen mezelf, drie keer mijn eigen spiegelbeeld en verder niets.

‘Oké,’ zei ik nog steeds op bemoedigende toon, ‘perfect. Goed gedaan iedereen. Ik ga op zoek. Hou de spiegels goed gericht.’

‘*Dapper, hoor,*’ klonk de geest vanuit mijn rugzak. ‘*Die idioten kun-*

nen bijna niet tegelijkertijd ademen en lopen, en toch vertrouw jij erop dat ze je beschermen. Ik vind dat behoorlijk riskant.'

'Ze kunnen het heus wel.' Ik sprak zo zacht dat de anderen het niet konden horen, terwijl ik met mijn zaklantaarn over de oude, donkere lambrisering scheen. Wat zou het zijn? Een hendel? Een knop? Waarschijnlijk moest je op een van de plankjes drukken om het slot van een verzwaarde deur te openen. Die deur zat al heel lang dicht; misschien was hij helemaal verzegeld en moesten we hem in-trappen. Ik veranderde de invalshoek van de lichtbundel. Nu leek een van de houten panelen glimmender dan de rest. Ik drukte erop om te zien wat er zou gebeuren. Niets.

Dat wil zeggen, er gebeurde niets natúúrlijks. Maar mijn inwendige oor ving van vlakbij een zacht krakend geluid op, als glasscher-ven waar iemand overheen liep.

De vrouw was doodgestoken met een glasscherf. Mijn maag kneep samen, maar mijn toon bleef vrolijk. 'Is er iets te zien in de spiegels?' Ik duwde nog een keer op het paneel.

'Nee, het gaat goed. Niets te zien.' Dat was Dave, toonloos en gespannen.

'Het wordt kouder,' zei Ted. 'En snel ook.'

'Oké.' Ik kon ook voelen dat de temperatuur daalde; het hout voelde ijskoud aan. Met koude, bezwete vingers drukte ik erop, en dit keer voelde ik het paneel bewegen.

Glasscherven knerpten.

'Ze komt terug, ze trekt zichzelf weg uit het verleden,' zei de schedel. *'Ze vindt het helemaal niet leuk dat jij hier bent.'*

'Iemand huilt,' merkte Tina op.

Ik had het ook gehoord; een diep ongelukkig, boos geluid dat weergalmde in een eenzame plek. En nu klonk ook geritsel van kle-ding – kletsnatte stof, doordrenkt met bloed...

'Hou de spiegels goed in de gaten,' beval ik. 'Blijf tegen me praten...'

‘Niets te zien.’

‘Het wordt kouder...’

‘Ze is héél erg dichtbij.’

Ik drukte nog een keer, harder, en dit keer was het genoeg. Het paneel draaide naar binnen, en een deel van de lambrisering kwam los van de muur – een smalle deur met spinnenwebben en stof.

Erachter? Alleen duisternis.

Ik veegde het zweet van mijn gezicht; mijn hand en voorhoofd waren allebei ijskoud. ‘Ziezo,’ zei ik. ‘Ik wist het. Een geheime kamer. Nu hoeven we alleen nog maar naar binnen te gaan.’

Ik draaide me met een stralende glimlach om naar de anderen... en keek in de spiegels.

Ik zag mijn eigen bleke gezicht drie keer weerspiegeld. En vlak achter me *nóg* een gezicht, de huid net druipend kaarsvet. Ik zag pluizig bleek haar; ik zag ontblote tanden zo klein en rood als granaat-appelpitjes. Ik zag de zwarte ogen, en als laatste, in de nanoseconde die ik nog had, vijf klauwende vingers die naar mijn keel gingen.

We reageerden allemaal verschillend, allemaal op onze eigen manier. Tina gilde en liet haar spiegel vallen, en Ted sprong naar achteren als een kat die zich heeft gebrand. Alleen Dave bleef zijn spiegel stevig vasthouden – een soort van – terwijl hij grabbelde naar iets aan zijn gordel. En ik? Voordat Tina's spiegel op de vloer kletterde, had ik mijn rapier naar achteren gedraaid en hard gestoken. Ik draaide me met een ruk om en zag alleen maar leegte. Maar er kwam rook omhoog van het midden van mijn zwaard, en een sliert ectoplasma siste en kronkelde op de ijzeren kling.

Ik bewoog mijn rapier snel heen en weer. En nog een keer.

'Verspilde energie,' zei de schedel na een pauze. *'Ze is weer in de muur gegaan.'*

'Waarom zeg je dat dan niet meteen? Ik heb haar geraakt. Maar hoe erg?'

'Dat kon ik niet goed zien, doordat jij je uitsloofde als een dolgedraaide circusartiest en mijn zicht belemmerde.'

'Nou, waar...'

Maar op dat moment werd ik opzij geblazen door een lading zout, ijzer en wit magnesiumvuur die links van me afketste tegen de muur. Heel even was het in de kamer zo licht als overdag; het was alsof de zon naar binnen scheen. Toen doofden de vlammen en werd het weer donker. Ik lag op een bed van as en gloeiende sintels, met gonzende oren en mijn haar voor mijn ogen.

Stijf kwam ik overeind, steunend op mijn zwaard, en ik tikte op mijn oor. Door de rook kon ik Ted en Tina zien, die me uit de verste hoek van de kamer aangapten. Dave was dichterbij, ineengedo-

ken als een kleine, dikke panter. Hij hield een tweede magnesiumpatroon in zijn hand.

‘Heb ik het geraakt?’

Met mijn hand doofde ik een vlammetje op mijn mouw. ‘Nee, Dave. Nee, je hebt niets geraakt. Maar leuk geprobeerd. En je hoeft er niet nog een te gooien. Ze is terug in haar geheime kamer.’ Ik hoestte as uit. ‘We moeten haar achterna en er een eind aan maken. We... Ja, Ted?’

Ted had zijn hand omhooggestoken. ‘Je hebt een bloedneus.’

‘Ik weet het.’ Ik veegde met een mouw het bloed weg. ‘Maar bedankt dat je me erop attendeert. Oké, we moeten naar binnen. Wie gaat er mee?’

Mijn drie collega’s waren in zoutpilaren veranderd. Hun angst was zo compact dat het wel een vijfde persoon in de kamer leek. Ze staarden naar de opening in de muur. Ik wachtte af terwijl kringelende rook zich door het kantoor verspreidde, waardoor ik hen niet meer kon zien.

‘Mr Farnaby zegt...’ begon Teds stem.

‘Het kan me niet schélen wat Mr Farnaby zegt!’ viel ik uit. ‘Hij is niet hier! Hij zet zijn leven niet op het spel! Gebruik voor de verandering eens je verstand!’

Ik wachtte. Geen antwoord. Ik voelde boosheid en ongeduld opkomen. Ik draaide me om naar de geheime deur, alleen.

Ik kon de golf van kou die de geest had verspreid nog voelen, als de sleep van een bruid. Op de zijkant van het bureau schitterden ijsbloemen, zo fijn als kant. Ook de lambrisering was met rijp bedekt. Ik knipte mijn zaklantaarn aan.

Het was een smalle gang met draperieën van spinnenwebben, die vrijwel direct naar links boog en uit het zicht verdween. Daar was het donker. Er hing een indringende geur, de geur van stof en de dood.

Ergens daarbinnen bevond zich de Bron van deze spokerij, de plek of het voorwerp waar de geest mee verbonden was. Smoor het met

zilver of ijzer, en je hebt ook de Bezoeker gevangen. Simpel. Ik hield de spiegel in mijn ene hand, mijn zaklantaarn en rapier in de andere, en wurmde me door de opening.

Ik deed het niet omdat ik het wilde. Ik had op de anderen kunnen wachten, ik had minutenlang op hen in kunnen praten. Maar dan zou de moed mij misschien ook wel in de schoenen zijn gezonken. Af en toe moet je een beetje roekeloos zijn, weet ik uit ervaring.

De gang was zo smal dat ik aan twee kanten langs bakstenen streek, en ik trok een woud van spinnenwebben mee. Ik liep langzaam, alert op een hinderlaag.

‘Zie je haar?’ fluisterde ik.

‘Nee. Ze is sluw, ze schiet deze wereld in en uit. Haar krijg je niet zomaar te pakken.’

‘Ik vraag me af wat de Bron is, wat ze bewaakt.’

‘Een stukje van haarzelf, denk ik. Misschien heeft haar man haar enthousiast in stukken gehakt. Een teen rolde weg, bijvoorbeeld, bleef liggen onder een stoel en werd over het hoofd gezien. Het zou zomaar kunnen.’

‘Waarom luister ik toch naar je? Dat is zó walgelijk.’

‘Hé, losse lichaamsdelen zijn helemaal niet walgelijk,’ zei de schedel. ‘Ik ben er zelf een. Het is een goudeerlijk beroep. Rustig aan... blinde hoek.’

Na de bocht wachtte duisternis. Ik haalde een zoutbom van mijn gordel en smet die voor me uit, uit het zicht. Ik hoorde de ontploffing, maar geen paranormale reactie. Ik had niets geraakt.

Ik keek om me heen bij het licht van mijn zaklantaarn. ‘Misschien wil ze wel dat we het vinden,’ mompelde ik. ‘Dat kan toch? Het lijkt wel alsof ze ons de weg wijst.’

‘Misschien. Of ze lokt je naar een ellendige dood. Dat kan óók.’

Hoe dan ook, we waren er bijna. Dat wist ik aan de concentratie spinnen – altijd een aanwijzing voor een Bezoeker. Ik kwam in een kleine ruimte, verstikt door duizenden spinnenwebben; ze hingen

van muur tot muur, van de open haard naar het plafond. Ze gingen over en door elkaar heen, vormden een warnet van zachte grijze hangmatten en dikke, met stof bedekte snijpunten. De lichtbundel van mijn zaklantaarn splitste zich op en werd onverklaarbaar geabsorbeerd. Ik bevond me in een vogelnest van gekmakende kronkels. Kleine zwarte diertjes bewogen langs de randen en renden weg voor het licht.

Ik aarzelde, en probeerde wijs te worden uit de wanorde. Dit was ooit een kleedkamer geweest, vermoedde ik, weggestopt achter de geheime deur. Repen gescheurd behang bevestigden dit. Langs een muur was een rij lege planken, in een andere zat een kleine, bakstenen open haard, met tussen het zwarte gruis het skelet van een vogel. Er was geen raam. Zwart stof dwarrelde om mijn schoenen. De kamer was heel lang afgesloten geweest.

Ik luisterde; ergens vlakbij hoorde ik een vrouw huilen.

Tegen een muur stond een grote passpiegel met een vergulde lijst. Het glas was gebarsten, stof kleefde aan de overgebleven scherven.

Toen ik daarnet om de hoek had gekeken, had ik heel vluchtig een vage grijze vorm voor de spiegel zien staan, licht gebogen, alsof ze erin keek. Maar het spookbeeld, als het dat was, was direct opgelost. Nu baande ik me met mijn rapier een weg door de spinnenwebben, zacht vloekend omdat de punt er steeds in verstrikt raakte. De spiegel was ingesponnen als een reusachtige vlieg.

Volgens het verhaal was Emma Marchment doodgestoken met een scherf van haar spiegel. De spiegel zou dus de Bron kunnen zijn. Ik viste een zilveren kettingnet uit een vakje van mijn gordel, schudde het uit en drapeerde het over de bovenkant van de spiegel. Ik luisterde. Het huilen hield aan, het gevoel van verdorvenheid in deze kamer bleef.

‘Nee...’ zei ik. ‘Jammer...’ Ik keek langzaam om me heen. De spiegel... de haard... de lege planken. De spinnenwebben waren een nachtmerrie; hier en daar zag je geen hand voor ogen. Zacht ver-

vloekte ik de Rotwell-agenten. ‘Het is zo vervelend,’ mompelde ik, ‘dat ik dit in mijn eentje moet doen.’

‘*Wát?*’ Een schrille kreet van protest kwam uit mijn rugzak. ‘*Tegen wie heb je het, als je “in je eentje” bent? Dat is zó unfair.*’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Sorry. Dat heb ik niet gezegd. Afgezien van een gemene pratende schedel in een smerige oude fles die ik uit een verknipte vorm van medelijden met me meesleep, ben ik in mijn eentje. Dat is een wereld van verschil.’

‘*Hoe kun je dat nou zeggen? We zijn vrienden, jij en ik.*’

‘Wij zijn géén vrienden. Je hebt minstens tien keer geprobeerd me de dood in te jagen.’

‘*Ik ben ook dood, weet je nog? Misschien ben ik eenzaam. Heb je daar wel eens bij stilgestaan?*’

‘Let nou maar goed op,’ beval ik. ‘Ik wil niet dat ze me bespringt.’

‘*Nee, mij lijkt een kus van een dode oude mond ook niet zo lekker,*’ zei de schedel. ‘*Toch is ze niet de ergste waar we ooit mee te maken hebben gehad. Dat was volgens mij die Pierlala in Dulwich. Wat kon die miepen, zeg, weet je nog? “Ik wil mijn huid! Ik wil mijn huid!” O, je bent je huid kwijt? Jammer joh!*’ De schedel kakelde, stopte toen abrupt. ‘*O, wacht, wacht eens even – dat ga je toch niet proberen? Lucy, Lucy... dat loopt altijd verkeerd af.*’

Dat was niet waar. Een van mijn Talenten, naast mijn Zicht (redelijk) en Luisteren (beter dan iedereen met wie ik had samengewerkt), was Tastzin – een wisselende en frustrerende gave, die vaak niets opleverde, of te weinig, en soms veel te veel. De afgelopen maanden was dit talent merkbaar scherper geworden, en het leek me de moeite waard om het nu te testen. Ik stak mijn hand uit naar de spiegel en raakte het gebarsten glas aan. Ik sloot me geestelijk af voor het heden, stelde me open voor het verleden en nodigde het voorwerp uit om me mee terug te nemen in de tijd.

Zoals tegenwoordig vaak gebeurde, kwamen de geluiden al snel, en daarmee ook vage beelden... Het huilende geluid stierf weg, en

werd vervangen door het knetteren en knappen van houtblokken. Ik deed mijn ogen dicht, zag dezelfde kamer, maar nu met kleuren en voorwerpen – even verschillend van de huidige incarnatie als een levend lichaam van een skelet. Een vuur knapte in de haard, en op de planken stonden flessen en potten en in leer gebonden boeken. Op een tafel lagen bosjes kruiden en ook andere dingen, bloediger.

Een dame met lang donker haar stond voor de haard. Haar jurk had een rode gloed van het vuur, en de kanten manchetten van de mouwen rimpelden in de warme luchtstroom. Ze deed iets met de schoorsteen, verschikte een hoge, brede steen. Toen mijn blik op haar bleef rusten, verstijfde ze. Haar hoofd werd omgedraaid, en ze keek naar me, met een blik die zo kwaadaardig en fel was dat ik ineenkromp. Mijn schouder stootte tegen de muur achter me, en ik was terug in het heden, in die lege, donkere kamer.

‘Jeetje, daar heb je lang over gedaan.’

Ik wreef in mijn ogen. Voor mij had het gevoeld als een vluchtig moment. ‘Hoelang ben ik weg geweest?’

‘Ik verveelde me zo dat ik naar een krant en pantoffels verlangde. Heb je iets gevonden?’

‘Misschien.’ Ik richtte mijn zaklantaarn op het zwarte gat van de open haard. Een klein eindje erboven, bijna niet zichtbaar onder het patina van stof, zat die hoge steen.

Ik heb het nog. Dat had de geest van Emma Marchment gezegd.

Daar was het. Haar speciale ding.

Ik haalde het breekijzer van mijn gordel. In twee stappen was ik bij de haard, en ik schraapte met de punt van het breekijzer langs de randen van de steen. Ik kan me leukere dingen voorstellen dan met je rug naar een kamer vol spinnenwebben staan, maar ik had geen keus. De spleet rondom zat vol met roet, en ik kreeg geen vat op de steen. Ik wilde dat ik sterker was. Ik wilde dat ik lid was van een écht team. Dan zou er iemand achter me staan om me te beschermen en uit te kijken. Maar die luxe had ik niet.

'Schiet eens een beetje op, watje.'

'Ik doe mijn best.'

'Ik zou het beter doen, en ik heb niet eens handen. Laat eens zien dat je spieren hebt, mens.'

Mijn enige antwoord was een gemompelde vloek. Ik had het breekijzer in een kier gezet, en de steen bewoog, maar het huilende geluid zwol aan, en ik kon nu weer de zachte voetstappen op glaszerven horen. Ik keek om me heen. Ijs verspreidde zich over de spinnenwebben.

'Ze komt eraan,' zei ik. *'Ik heb in dit stadium liever tips dan beledigingen.'*

'O, met mij krijg je van alles wat. Je zit in de penarie, Lucy. Waarom laat je me niet vrij? Dan zou ik je kunnen helpen.'

'Laat me niet lachen. Ik ben er bijna... Blijf opletten.'

'Moet ik het vertellen als ze naar je toe kruipt?'

'Nee! Daarvoor.'

'Als ze haar vingers om je nek legt?'

'Vertel maar gewoon wanneer ze in de kamer is.'

'Te laat. Ze is er al.'

De haartjes in mijn nek kwamen overeind, en ik wist dat ik niet langer alleen was. Ik liet het breekijzer met mijn ene hand los, pakte het spiegelkje dat aan mijn gordel bungelde en richtte het over mijn schouder. Het was donker in de kamer, maar het midden van de spiegel gloeide zacht. Het was de kille blauwe schittering van anderslicht, afkomstig van een graatmagere figuur die door het donker naar me toe zweefde.

Op dat moment bedacht ik dat ik het zilveren net over de spiegel aan de andere kant van de kamer had laten hangen.

Wanhoop gaf me kracht. Ik liet de spiegel vallen, plukte een zoutbom van mijn gordel en gooide. De bom knalde uit elkaar. Ik rook de geur van brandend ectoplasma. De gloeiende groene zoutkorrels daalden neer op de vorm van een vrouw. De vorm spleet in tweeën,

en twee kronkelende slierten schoten weg. Het zout brandde uit, en het werd weer donker. Ik greep het breekijzer weer beet en trok uit alle macht; de steen kwam los en viel op de grond – ik kon hem nog net ontwijken. Waar was mijn zaklantaarn? Daar, in de haard. Ik raapte hem op, en richtte de lichtbundel in de ondiepe holte achter de steen.

Erin lag een groot, donker voorwerp, een beetje zoals een onregelmatige voetbal, omwikkeld met spinnenwebben waar spinnen tussendoor kropen. Het voorwerp was harig van stof en ouderdom.

‘O,’ zei ik. ‘Een hoofd.’

Ja. Oud. Gemummificeerd. Gezellig.’

‘Maar het is niet háár hoofd.’

‘Klopt. Of als het wel zo is, had haar man nog een goede reden om haar te vermoorden: ze had een baard.’

Zelfs onder de spinnenwebben kon je krullende zwarte plukken op de kin zien.

Ik haalde het hoofd eruit. Jaja, ik weet het. Het hoort er nu eenmaal bij.

‘Waar is ze, schedel?’

‘De verschijning heeft zich opnieuw gevormd. Nu staat ze voor de spiegel. O jee, er lopen spinnenwebben door haar wonden. Raar, zeg. Nu komt ze naar voren. Ze is niet blij dat jij haar Bron hebt gepakt. Haar armen zijn gestrekt...’

Ik had wel een magnesiumpatroon kunnen gooien, maar ik kon me nergens verschuilen voor de ontploffing. Ik had het rapier kunnen gebruiken, maar ik kon niet tegelijkertijd een rapier én een spiegel én de Bron vasthouden. Ik deed dus wat ik heb geleerd in de tijd dat ik nog met echte agenten werkte. Ik improviseerde.

Ik gooide het hoofd door de kamer heen. Ik voelde de golf van kou opzij bewegen, zag spinnenwebben bevrozen toen de geest er instinctief achteraan ging. Op hetzelfde moment sprong ik de andere kant op, naar de spiegel, waar ik het zilveren net naar me toe griste.

Ik raapte de handspiegel op, net op tijd om te kunnen zien dat de geest zich weer naar me toe draaide. De details waren afzichtelijk – je kon kiezen wat erger was, het opengesneden, bloederige lichaam of de gestoorde boosaardigheid van het gezicht – maar ik lette er niet op. Ik speelde voor matador zoals Lockwood het me lang geleden had geleerd, maakte schijnbewegingen met het net, sprong heen en weer, hield het Spook op afstand. Plotseling liet ik het net zakken en was ik onbeschermd. De geest dook op me af, vingers klauwend. Ik draaide me opzij en gooide het net met een snelle beweging van mijn arm in het gezicht van de verschijning.

Het zilver had onmiddellijk effect: de geest flakkerde en doofde uit.

Ik raapte het net weer op, bukte me naar het hoofd, legde het opzij tegen de muur en bedekte het met het net. Er plopte iets in mijn oren; het gevoel van naderend kwaad barstte en was weg.

‘Hoe deed ik het?’ vroeg ik ongeveer in de richting van mijn rugzak.

‘Niet slecht, dat moet ik toegeven.’

Ik liet me op de vloer zakken en keek naar het bundeltje aan mijn voeten. ‘Man, wat een Bron. Wiens hoofd zou het zijn? En waarom wilde zij het hebben?’

‘Ze zal het wel bij de galg hebben gevonden, denk ik. Dat deden heksen vroeger vaak, als hulpmiddel bij hun bespottelijke toverformules.’

‘Ieuw, wat smerig.’

‘Ach ja...’ De schedel liet een veelzeggende stilte vallen. *‘Gezellig babbelen met een afgehakt hoofd... Welke idioot doet nou zoiets?’*

‘Vertel mij wat.’ Ik bleef in die donkere geheime kamer zitten totdat ik niet meer hijgde en mijn hart weer rustig klopte. Toen kwam ik stijf overeind, ik wikkelde het hoofd goed in het zilveren net en ging op zoek naar de anderen. Haast had ik niet. Het gevaarlijke deel van de nacht was achter de rug, maar het ergste moest nog komen.